

det Sted, hvor dette rettelig hører hjemme, nemlig for Domstolene. Dersom Thinget vil gjøre Afgjørelsen af, om et Samtykke som det, der er begjært i dette Tilfælde, skal meddeles, afhængig af, om det erkjender Andraget for begrundet, om det finder, at de Yttringer, hvorover der føres Anke, virkelig have været fornærmelige eller ikke, kommer det efter min Mening ind paa et meget vanskeligt Terrain; Thinget kommer saare let i en skjæv Stilling, naar det vil gjøre sig til, hvad der idag gjentagne Gange er sagt, at det skal gjøre sig til, nemlig til Dommer, da det ikke ligger under Rigsdagens Resfort at sætte sig selv paa Dommerstødet i private Stridigheder, og Thinget kommer fremdeles let i en vanskelig Stilling ligeoverfor de enkelte Rigsdagsmedlemmer, hvis Tærb det paa den Maade skulde gjøre sig til Dommer over. Hvad enten Dommen maatte falde ud til Gunst for disse Medlemmer eller ikke, er det let at indsee, at Sagen saavel fra deres som fra Udenforstaaendes Side kan være udsat for at opfattes paa en mindre heldig Maade. Nei! saalænge det ikke er blevet til en Bane eller en Uffik, at Folk udenfor Salen kaste sig over enkelte Medlemmer af Rigsdagen paa Grund af Yttringer, som der bruges, saalænge det ikke er kommet dertil, at man har Anledning til i hyppigt indkommende Begjæringer om Tilladelse til Forsølgelse for Domstolene at see en Tendants til at ville fortrædige Rigsdagens Medlemmer i deres Gjærning og derved paa en utilbørlig Maade at indvirke paa Rigsdagens Virksomhed, saalænge skal Rigsdagen ikke, efter min Mening, hindre den enkelte Mand, naar han — det være sig med eller uden Grund — føler sig fornærmet eller forurettet af en enkelt Rigsdagsmand, i at søge hen til det Sted, hvor det naturlige Værn for den enkelte Borgers Rettigheder er, nemlig Domstolene. Jeg troer ikke, at det vilde være til Baade for Rigsdagen, dersom den Anskuelse skulde vinde Indgang hos vore Medborgere, at deres Repræsentanter under Forhandlingerne her i Salen om Landets administrative Anliggender kunne, uden at kunne drages til Ansvar af dem, tillade sig Ubladelse til Årænkelse for de enkelte Borgere; jeg troer virkelig ikke, at det vilde være til Held for

Rigsdagen, dersom en saadan Anskuelse skulde vinde Indgang i Publicum, og det er min fulde Overbeviisning, at det er, om jeg saa maa sige, paa en vis Maade en Uressag for Thinget i dets Heelhed at fjerne endogsaa kun Skinnets af, at man her vil hævde for sig og Thingets enkelte Medlemmer en saadan exceptionel Stilling, at man her i Salen kan gjøre Udsald imod enkelte Medborgere, der ikke her kunne tage til Gjenmæle, saaledes at de heller ikke udenfor Salen kunne komme til den Tyldestgjørelse som de, med eller uden Ret, troe, at der tilkommer dem. — Jeg skal slutte med den Bemærkning, at jo mere betydningsfuld den Stilling er, som den enkelte Rigsdagsmand indtager, hvis Ord der er Spørgsmaal om at besvære sig over, desto større Opfordring er der for Thinget til ikke at forholde den enkelte udenfor Thinget staaende private Mand hans Årav paa at faae en Afgjørelse ved Domstolene.

Minestad: Det, som er Charakteren i det vedkommende Foredrag, der blev holdt af den ærede Rigsdagsmand for Holbek Amts 2den Valgkreds (Tscherning), og som findes i Tidenden Sp. 96—97, forsaavidt det berører os her, er, at det er et af de Angreb, man i Krigen kalder et Overfald. Det bestod isøvrigt af flere forskjelligartede Gjenstande, der vare samlede, om man just ikke kan sige med stor Logik, saa dog med en vis Kunst og med en Hensynsløshed, der ikke var fri for en høi Grad af Lidensfabelighed. Det Første, der skete, og det Eneſte, man dengang kunde tale om, var et Angreb paa de saakaldte „Dannebe“, idet der blev sagt, at „Løgner behager, have vi seet, de Dannebe.“ Den høitærede Formand sagde vistnok med Rette, at Sagen ikke kunde underkastes Discussion her, ellers havde jeg nok ønsket at tage til Gjenmæle derimod. Jeg kunde imidlertid efter Formandens Yttringer ikke gjøre det og maatte derfor indfranke mig til ligeoverfor den nys citerede Sætning at gjøre opmærksom paa, at det var sørgeligt, at saadanne lidensfabelige Ord skulde lyde her, som man havde hørt udenfor Salen, hvor man, paa en meget falsk Basis, havde deelt Folket i de Dannebe og de Skeddannebe, en saa falsk Udskillelse, som vel